

Variecké zvony

Apríl 2021 Ročník XIX

Ale teraz takto hovorí Hospodin,
ktorý ťa stvoril...

Neboj sa, lebo som ťa vykúpil:
povolal som ťa tvojím menom,
môj si ty.

Keď pôjdeš cez vodu, budem s tebou,
a keď cez rieky, nezatopia ťa,
keď pôjdeš cez oheň nepopáliš sa,
a plameň sa ťa nechytí.

Lebo ja Hospodin, tvoj Boh,
Svätý Izraelov, som tvoj Záchranca...

Izaiáš 43:1-3

Pastiersky list Zboru biskupov ECAV k Veľkej noci 2021

Obsah:

Pastiersky list Zboru
biskupov ECAV
k Veľkej noci 2021
str.2

Martin Rázus :
Na Veľkú noc
str.4

Spomienka
str.5

Záchranné lano
str. 7

Drahí, sestry a bratia, vážené cirkevné zbory,

srdečne vás pozdravujeme pri príležitosti sviatkov Veľkej noci v roku 2021! Prežili sme zvláštnu pôstnu dobu. Pre mnohých mala znaky osobnej kalvárie. Bolo v nej omnoho viac ticha, samoty a odriekania ako predtým. Mnohí už cítia únavu z koronakrízy a z uzamknutia. Sme znepokojení počtami nakazených a umierajúcich. Medzi zosnulými sú žiaľ aj naši duchovní pastieri, neordinovaní služobníci, či verní členovia cirkevných zborov. Pozostalým rodinám a cirkevným zborom vyjadrujeme úprimnú sústrasť. S vďačnosťou voči Bohu spomíname na zosnulých. Lúto je nám ale vôbec každého, kto zomrel na následky onemocnenia vírusom Covid – 19. A ďakujeme Bohu za každého uzdraveného.

Náš život nadobudol viditeľne inú podobu. Mnohí stratili finančné a sociálne istoty. Okrem mnohých pekných vecí a príkladov vzájomnej pomoci sa vyplavilo aj mnoho odcudzenia, prázdnoty a agresivity. Všetko je ešte sprevádzané politickou krízou. Na tomto pozadí prežívame túžbu normálne žiť, bojíme sa ochorenia, smrti, staráme sa o školákov či seniorov. Túžime byť opäť spolu v zhromaždeniach cirkvi, dovtedy sme vďační za duchovný pokrm cez tlač, médiá a internet.

Vo viere sme povolaní k tomu, aby sme svoje osobné i spoločné kalvárie niesli v závislosti na Bohu. Vyznávame, že bývame okolnosťami zaskočení a nereagujeme správne. Nie je to dobré svedectvo svetu. Kedy, ak nie v zložitých časoch má viera dávať správnu orientáciu, ukazovať svoju silu a ovocie?

Apoštol Peter sa prihovára svojej cirkvi v zložitej situácii: „Milovaní, nedivte sa ohňu súženia, ktorý vás prišiel skúšať, akoby sa vám prihodilo niečo nezvyčajné. Ale nakoľko sa podieľate na Kristových utrpeniach, radujte sa, aby ste sa s plesaním radovali aj pri zjavení Jeho slávy“ (1. list Petra 4, 12 – 14). Kresťanov jeho doby

prekvapilo, že do ich života vstúpilo utrpenie v podobe prenasledovania. Podoby ľudských kalvárií bývajú rozličné. Petrove slová pomáhajú akékoľvek utrpenie začleniť do súvislostí viery a uniesť ho. Počujme Petrovu kázeň a prijmime ju ako povzbudenie na ďalšiu cestu!

Peter najprv obracia náš pohľad na Ježišov kríž. Hovorí: „Podieľate sa na Kristových utrpeniach“. Utrpenie je premietaním kríža Ježiša Krista do nášho života. Zároveň sa utrpenie môže prekvapivo zmeniť na priestor, kde prežívame stretnutie a spojenie s Pánom. Potom Peter obracia náš pohľad na Ježiša vzkrieseného. Hovorí: „Budete sa radovať aj pri zjavení Jeho slávy“. Opisuje nepredstaviteľný moment, v ktorom bude celému stvoreniu odkrytá sláva vzkrieseného Krista. Tí, ktorí Mu vierou patria, budú s Ním. Aká úžasná nádej! Neprináša však útek zo sveta. Stále zostávame v prítomnosti. Vierou však vidíme za všetky ťažké a sklúčujúce veci. Vidíme vzkrieseného Pána, Jeho absolútnu moc a lásku. Jemu patríme! To je najrozhodujúcejší moment našej existencie. To je silou preniesť utrpenie a kráčať ďalej.

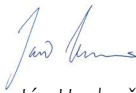
Bratia a sestry, nič z toho, čo sa deje, nemá nad nami rozhodujúce slovo. Má ho Pán Ježiš Kristus; za nás trpiaci a pre nás vzkresený. Toto je najdôležitejšie. S týmto známe osobný kríž, nespokojnosť, nedostatky, zlé polohy a smútky. S týmto sme slobodní k láske, k službe, k obetavosti. S týmto sa stávame soľou a svetlom. Vďaka tomu neustávame v modlitbách, či v pôste; nie len za seba a svoje rodiny, ale za všetkých. Všetkým žehnáme. Sme trpezliví a pokorní, prinášame povzbudenie a úsmev. Opakujeme: Nie z vlastných síl, ale „z podieľania sa na Kristovi trpiacom a vzkresenom“. On mení lockdown – uzamknutie, na otvorenie sa životu, ktorý je žitý z väzby na Jeho kríž a na Jeho slávne vzkriesenie.

V plnosti Vám i Vaším cirkevným zborom taký život želáme a vyprosujeme! Tešíme sa s Vami z veľkonočných sviatkov. Srdečne pozdravujeme každého brata a sestru, bohumilé cirkevné zbory. Mnohé plány, ktoré mali posunúť naše spoločenstvá dopredu, pohltila korona. Dnes je pred každým z nás predovšetkým jedna úloha: Obstať v tomto čase skúšky ako ľudia, ktorý žijú z Krista ukrižovaného a vzkreseného....

Milovaní, nech je s Vami náš Pán! Jemu nech je vzdávaná naša úcta, vďaka, česť a chvála! Vaši v Pánovi,

Ivan El'ko,
generálny biskup ECAV

Ján Hroboň
biskup ZD ECAV

Peter Mihoč
biskup VD ECAV

Martin Rázus: Na Veľkú noc

Vítazný Kriste, buď Ti večná chvála,
keď Tvoja sila aj smrť prevládala:
nedeľa svitla po Velikom piatku,
a mení horké slzy v nádej sladkú.

I v našom srdci čistá radosť jasá,
žeš' vstal, – a zloba sveta utiahla sa,
to nalieva nám sily k žitia boju
za pravdu Tvoju a za vieru svoju.

Ó, vzkriesený náš Pane, praj nám kľudu
a žehnaj sám v deň tento svojmu ľudu,
uľavuj chorým, vylieč neduh všaký,
vyslyš tých, ktorí hľadia nad obľaky,
požehnaj tým, čo museli v kraj iný
za skyvou chleba – diaľnej do cudziny,
udrž ich v zdraví, popraj šťastia v diele,
chráň od úrazu na duši i tele.

Domácich poteš, – že ich prosbu čuješ
a na ich milých v svete pamätuješ.

Požehnaj biednym, Pane milostivý,
požehnaj zemi, čo nás všetkých živí,
otvor nám hojnosť štedroty tým jarom...

Požehnaj všetkým našim hospodárom,
otcom i matkám, na nich starosť leží,
vzbuď novú, jasnú nádej pri mládeži,

jak prebija sa v sade kvieťa znova,
nech pučí v srdciach pravda Tvojho slova,
a jaks' ten kameň zdvihol niekdy z hrobu,
daj dieťkam svojim dožiť lepšiu dobu,

nech v srdciach jasot nedele tej vzplanie...
A po skončení žitia – vzkries nás, Pane.

Amen.

Spomienka

Milka Bošková

*Bože, keď sa nebo níži,
uľav, pomôž v ťažkom kríži.
V smútku, v bóli, v nemoci,
Ty sám udeľ pomoci.*

*Ach, vylieč rany na duši,
bud' tým, čo slzy usuší.
Daj, aby v búrkach, žitia boji
obstáli verne tí, čo sú Tvoji.*

S bolesťou v srdci sme vo februári prijali správu, že si Pán Boh vo veku 84 rokov odvolal do večnosti nášho drahého brata farára **Miroslava Hvožďaru staršieho** († 11. februára 2021). V našom cirkevnom zbore slúžil s plným nasadením od roku 1986 do roku 2001. V jeho srdci horel oheň evanjelia a zanietenosťou jemu vlastnou budoval a opravoval čo sa dalo. Zo starej školy vo Vydrenej bolo vybudované Misijné stredisko nádeje, bol opravený zborový dom v Záriečí, elektrifikované zvony. Kostol v Zbore ostane navždy svedectvom jeho húževnatosti a pracovitosti. S pomocou svojej manželky sa s láskou venoval mládeži a deťom. Nezabudnuteľné zostanú tábory v Kováčovej, kde sa pre všetkých stávali starostlivým otcom a mamou. Radi nacvičovali detské i mládežnícke sviatočné programy. Aj po jeho odchode mu náš cirkevný zbor ležal na srdci. Modlitebne aj finančne podporoval stavbu klubovne pre mladých v obci Zbora. Tešil sa, keď bolo dielo završené. Spomíname na jeho poslednú návštevu v našom cirkevnom zbore pred tromi rokmi. S láskou sa ku nám prihovril Božím slovom, povzbudzoval k vernosti a odovzdával nás do Božej ochrany.

Koncom februára svoj dobrý boj na tejto zemi dobojoval a beh dokončil vo veku 54 rokov najmladší zo synov brata farára, **Rastislav Hvožďara** († 27. februára 2021). Poznali sme ho a mali radi, veď v našom cirkevnom zbore prežil roky svojej mladosti.

Prešiel mesiac a nás zastihla ďalšia smutná správa, že nás opustila aj sestra farárka, **Olinka Hvožďarová** († 31. marca 2021) vo veku 83 rokov.

„Po takej ceste chceme kráčať, haleluja! Na konci ktorej Pán nás čaká, haleluja!“ Slovaní tejto piesne víťala na službách Božíh v nedeľu 16. novembra 1986 svojho nového brata farára Miroslava Hvožďaru s rodinou záriečská mládež. Tí, ktorí sme ich poznali, môžeme svedčiť, že touto cestou kráčali. So slzami v očiach, ale v srdci s vierou, že na konci pozemskej cesty ich naozaj čakal Pán a Spasiteľ – Ježiš Kristus, ich odovzdávame dobrému a láskavému nebeskému Otcovi. Lúčime sa s nimi s modlitbou vďaky za ich životy a ostávame v tichej spomienke.

Bez kazateľa nečut' slovo,
je na sto zámkov zamknuté;
Boh svojich hľadá vždy nanovo
a Duchom kriesi skrehnuté.
Koho pošlem a kto nám pôjde
so slovom živým medzi ľud?
Kto v skúškach, smúťku, nepohodlí
zavolá do tmy: Svetlo buď?!

Smutní sme boli, osirelí
tu v našej cirkvi, v Záriečí,
boľavú ranu v našich srdciach,
ach, kto nám príde vyliečiť?

Vy prišli ste k nám s Kristom v srdci
do práce Božej s nadšením
a neuhasil nik ten oheň,
hoc búrky prehnali sa ním.
A precitali srdcia naše,
nový v nich život povstával,
evanjelium odhodlane
jak živý chlieb ste nám dával.
Dnes vďačnú slzu i spomienku,
kladíme ticho na oltár,
tam kde ste seba v obeť svätú
priniesol Bohu ako dar.

Záchranné lano

Spracované podľa knihy „O nič ustarostení“ od Maxa Lucada a „Cesta k emočnej a duchovnej zrelosti“ od Petra Scazzera

Vietor so silou hurikánu, studený front a k tomu hustý lejak. Zriedkavá súhra okolností, ktoré sami o sebe nie sú nebezpečné, ale ich kombinácia pôsobí hotovú katastrofu. Dokonalá búrka. Na to, aby sme ju zažili, nemusíme sa plaviť na mori.

Ťažká choroba, strata milovaných a strata zamestnania. Už jedna z týchto udalostí by nás stála mnoho síl, aby sme ju ustáli. Ale dve či tri naraz? Jedna vlna za druhou, k tomu víchor a vzápätí lejak? V takýchto chvíľach sa pýtame sami seba – *Dá sa to vôbec zvládnuť? Dokážem to prežiť? Ako to mám ustáť?*

Uprostred búrok, ktoré sa ženú našimi životmi, potrebujeme niečo, čoho sa môžeme pevne chytiť. Potrebujeme ZÁCHRANNÉ LANO.

Farmári na stredo západe USA sa na silné búrky pripravovali tak, že na dvere domu priviazali lano, ktoré viedlo do stodoly. Často sa stalo, že búrky prišli znenazdajky a s obrovskou silou. Potrebovali spôsob ako zaistiť, že sa budú vedieť bezpečne dostať domov. Ak takéto lano nemali, alebo sa im v búrke vyšmyklo z rúk, často zahynuli len pár metrov od domu, netušiac, že sú tak blízko domova. Ak nás životné búrky zastihnú nepripravených, končíme dezorientovaní a zmätení. Potrebujeme lano, ktoré nás privedie domov. Nájsť ho môžeme v dvoch starobylých návykoch, ktorými sú **pravidelná modlitba** a **deň odpočinku**. Sú to laná, ktoré nás počas životných búrok vedú naspäť k Bohu. Pre dnešné kresťanstvo sú priam priekopnícke, pretože sú protikladom k životu v západnej kultúre. Prečo sú tak dôležité?

V jadre pravidelnej modlitby a dňa odpočinku je to, aby sme sa zastavili a v dôvere sa pokorili pred Bohom. Podstatou toho, že sme stvorení na Boží obraz je, že sme podobní Bohu, a to aj so schopnosťou zastaviť sa. Napodobňujeme Boha tým, že prestaneme konať svoju prácu a oddychujeme. Ak sa dokážeme zastaviť na jeden deň v týždni alebo každý deň v čase osobnej modlitby, dotýkame sa niečoho, čo je vryté hlboko v nás

ako bytostí, ktoré v sebe nesú Boží obraz. Boh stvoril ľudský mozog, telo, dušu a aj emócie tak, že je v nás vrytý rytmus striedania sa práce a odpočinku. Pravidelná modlitba a deň odpočinku ponúkajú určitý rytmus, ktorý je dosť silný na to, aby nás zachytil. Okolo nás môže zúriť aj hurikán, no tieto dva návyky nám pomôžu držať sa lana (teda Boha) a my sa bezpečne dostaneme domov.

V čom spočíva podstata pravidelnej modlitby a dňa odpočinku?

Pre ranú cirkev bola pravidelná modlitba „prácou pre Boha“. Bola to priorita, ktorá stála pred všetkým ostatným. Boli to modlitby chvál predkladané Bohu ako obeta vďaky a viery. Boli príjemnou vôňou pred Božím trónom. V našich osobných modlitbách či stíšeníach často kladieme dôraz na to, aby sme „načerpali silu na daný deň“ alebo „prosili za potreby, ktoré okolo seba vidíme“. Podstatou pravidelnej modlitby však nie je prichádzať k Bohu, aby sme od Neho niečo dostali, ale aby sme s Ním boli.

Peter Scazzero, pastor a učiteľ a autor kníh o emočnej zrelosti opisuje svoju skúsenosť počas týždňovej návštevy trapistických mníchov v štáte Massachusetts takto: „*Trapistický život sa skladá zo štyroch základných častí – modlitba, práca, štúdium a odpočinok. Veľmi sa ma však dotklo to, ako svoj život prispôbovali pravidelnej modlitbe. Bol to ich spôsob, ako si neustále pripomínali Božiu prítomnosť aj počas práce a udržiavali svoj život v zdravej rovnováhe. Keď som u nich bol, stretávali sme sa sedemkrát denne a upriamovali sme sa na Božiu prítomnosť pomocou modlitieb, čítania a spievania častí z Biblie, a to najmä žalmov... Spievali sme toľko žalmov (za týždeň ich prespievajú všetkých stopäťdesiat), prečítali sme si toľko z Biblie a strávili sme toľko času v tichu, že do troch dní som mal pocit, že ma niekto preniesol do iného sveta. Nedokážem si predstaviť, čo by to spravilo s duchovným životom človeka, ak by sa tomuto spôsobu života venoval 365 dní v roku a žil takto niekoľko desaťročí.*“ (Peter Scazzero, Cesta k emočnej a duchovnej zrelosti str. 174, 2018 GD IDENTITY, s.r.o.)

Ako tieto princípy uplatniť v bežnom živote uprostred plnenia rodičovských, pracovných aj spoločenských povinností? Ako v sebe vyvážiť vlastnosti „Márie“ a „Marty“ – čas pri Ježišových nohách a prácu (Lukáš 10:38-42)? Dobrým začiatkom je uvedomenie si potreby a dôležitosti tohto času. Vôle a ochoty urobiť pravidelnú modlitbu a deň odpočinku prioritou vo svojom živote. Kľúčom k tomu, aby sme si neustále a ľahko uvedomovali Božiu prítomnosť v našom živote je práve zastavenie sa. Nezáleží na tom, či toto zastavenie sa počas dňa bude trvať dve minúty, dvadsať minút alebo trištvrte hodinu. Boh každého z nás stvoril inak a preto aj tento čas bude

u každého z nás iný – niekto si bude čítať Žalmy, niekto zaspieva pieseň chvál. Iný sa pôjde prejsť a strávi čas s Bohom tým, že bude obdivovať jeho stvorenie.

Napriek tomu, že človek má v tejto oblasti na výber z veľkého množstva možností, predsa existujú prvky, ktoré by mala pravidelná modlitba mať.

- **Zastavenie sa** – toto je základom pravidelnej modlitby. Odložme na chvíľku svoju prácu, aby sme boli so živým Bohom. Je to obrovská výzva, zastaviť sa uprostred dňa. Dôverovať, že kým ja sa vzdávam kontroly nad vecami, On je na tróne. On kraľuje. Počas pravidelnej modlitby dôverujem Bohu, že svet bude fungovať aj bezo mňa. Že On sa postará.
- **Samota a ticho** – dve najradikálnejšie veci v kresťanskom živote. Samota znamená oddeliť sa od ľudí a vecí, aby sme venovali pozornosť Bohu. Ticho zas znamená utíšenie každého vnútorného aj vonkajšieho hlasu. Ticho a samota sú pre nás najväčšia z výziev a sú najmenej praktizované. Z ticha má veľa ľudí strach. Eliášovi sa Boh tiež prihovoral v tichu a tak sa často prihovára aj k nám. (1. kniha kráľov 19:12) Potrebujeme na chvíľu zanechať všetko, čo nás rozptyľuje a iba si uvedomiť, že On je a že je prítomný ako zasľúbil. Že stále kraľuje a vládne. Umĺknut', čakať na Nehu a uznať, že On je Boh (Žalm 37:7, 46:10)
- **Božie slovo, Biblia** – do pravidelnej modlitby môžeme zahrnúť uvažovanie nad Božím slovom, venovať sa ročnému plánu čítania Biblie, čítať si denné zamyslenia, či modliť sa Žalmy. Dobrá kniha, ktorá povzbudzuje k osobnej modlitbe nám tiež môže poskytnúť vyváženú duchovnú stravu. Na začiatok možno postačí, ak sa budeme zamýšľať len nad jedným veršom z Písma, načúvať svojím srdcom a vnímať ako ku nám prehovára, čo v nás pôsobí. Cieľom takejto pravidelnej modlitby je pripomínať si Božiu prítomnosť a byť s Ním počas celého dňa. Mať svoje záchranné lano na dosah, držať sa ho.

Slovo *Sabbath* pochádza z hebrejčiny a znamená „ustat', prestať pracovať“. Znamená to, že každý týždeň počas 24 hodín nerobíme nič, čo sa týka práce a zamerať sa na niečo lepšie než to, čo sa deje počas ostatných šiestich dní. Sabbath – deň odpočinku.

Bez dňa odpočinku sa v búrkach, ktoré sa na náš život rúčia rýchlo stratíme. Zrazu nevieme, kde je Boh a čo sa deje s našim životom. Ak

pochojíme deň odpočinku nie len ako prikázanie, ale ako nádherné Boží pozvanie, budeme schopní sa pevne držať lana, ktoré nám Boh ponúka. V deň odpočinku nás Boh pozýva, aby sme každý týždeň do svojho kalendára zaradili aj „ničnerobenie“. Ak prehliadneme hodnotu času, kedy sme jednoducho s Bohom a „nerobíme nič“, prehliadneme niečo, čo je srdcom kresťanstva.

„Sabat bol vždy typický najmä pre Židov. Táto jednoduchá vec ich viac než čokoľvek iné chránila pred vplyvom mocných kultúr, ktoré sa ich snažili pohltiť. Preto sa často hovorí, že za tisícpäťsto rokov sabat zachovával Židov viac, než Židia zachovávali sabat. Toto ale určite neplatí pre kresťanov dvadsiateho prvého storočia. Sabat (ak ho človek naozaj prežíva) je pre nás spôsob, ako môže Boží ľud svedčiť o tom, ako chápeme život, jeho plynutie, dary, zmysel života a konečný zmysel v Bohu. Ak slávime sabat, vyhlasujeme tým: „Boh je centrom a zdrojom nášho života. On je začiatkom i koncom našej existencie“. Dôverujeme Bohu, že sa postará a že mu na nás záleží. Eugene Peterson zdôrazňuje, že aj keď bol sabat jedným z najviac porušovaných kresťanských zvykov, nemôžeme bez neho žiť. „Sabat nie je primárne o nás, ani o tom, aké výhody nám prináša; je o Bohu a o tom, ako nás Boh skrze tento čas pretvára... Nevidím inú cestu; ak chceme žiť skutočné kresťanstvo v dnešnom svete, musíme dodržiavať sabat.““ (Peter Scazzero, *Cesta k emočnej a duchovnej zrelosti* str. 183, 2018 GD IDENTITY, s.r.o.)

Princípy biblického sabatu - dňa odpočinku

Jedným z veľkých nebezpečenstiev pri dodržiavaní sabatu – dňa odpočinku – je zákonníctvo. Niektorí ľudia (lekári, sestričky, pastori a ostatní, ktorí musia v nedeľu pracovať) si musia vybrať iný deň okrem nedele, ktorý sa pre nich stane dňom, keď nebudú pracovať. Kľúčom je nájsť si určitý rytmus, ktorý nám umožní raz za sedem dní dodržiavať sabat na 24 hodín.

- **Zastav sa** – „zastaviť sa“ je doslovný význam hebrejského slova *Sabbath*. Vždy máme niečo, čo ešte „musíme dokončiť“, kým si konečne dovoľíme zastaviť sa. Počas dňa odpočinku sa zastavujeme, pretože Boh vládne a uisťuje nás, že sa svet nerozpadne, ak prerušíme našu činnosť. Každý deň odpočinku si pripomínáme, že On je Boh (Žalm 46:10) a stará sa o nás (Matúš 6:25-33). Schopnosť zastaviť sa je spojená s dôverou, že On sa naozaj o nás postará, aj keď my budeme odpočívať.

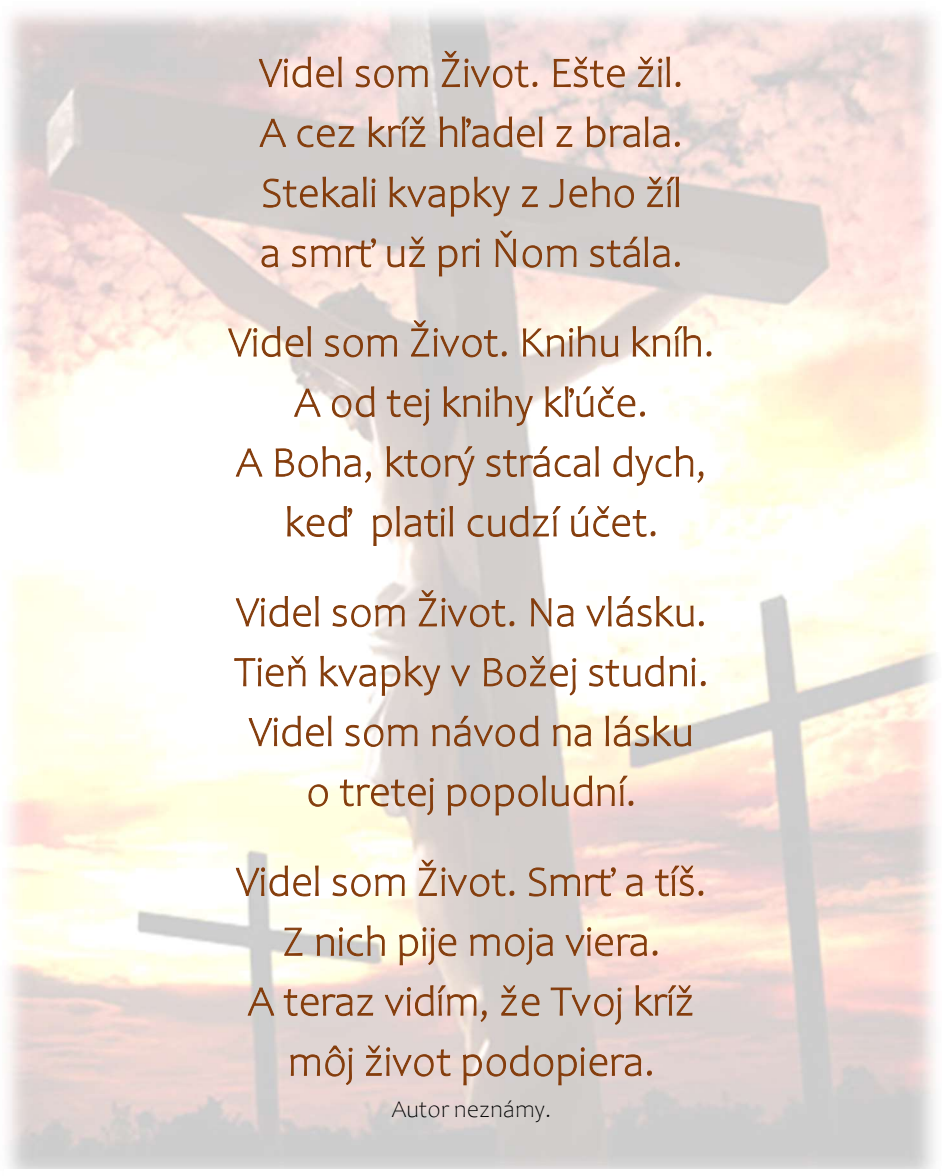
- **Odpočívaj** – Boh po svojej práci odpočíval a my máme robiť to isté – každý siedmy deň. Čo je to, čo máme robiť počas svojho dňa odpočinku namiesto toho, čomu sa venujeme po iné dni? Odpoveď znie – čokoľvek, čo nám robí radosť, čo nás posilňuje. Keď sa zastavíme a odpočívame, rešpektujeme svoju ľudskosť a tiež to, že sme stvorení na Boží obraz. Žiaľ, často je to až nejaká choroba – rakovina, infarkt, chrípka alebo silná depresia, ktoré nás donútia odpočívať. Pamätajme, deň odpočinku je pre nás požehnaním.
- **Teš sa** – keď Boh dokončil svoju prácu, povedal, že to bolo „veľmi dobré“. Boh sa tešil z toho, čo vykonal. Pre kultúru v ktorej žijeme, je to veľmi radikálne. Mnohí kresťania zápasia s tým, ako a skutočne radosť a užívať si Božie stvorenie. Jeho chute, vône, krásu. Stvorenstvo a život sú Božím darom a my sme pozvaní tešiť sa z neho aj v spoločenstve s inými. Spoločné hry, šport, turistika, prechádzky ... aj to sú spôsoby akými sa o seba staráme a tešíme sa z Boha. A to je tiež súčasťou sabatu.
- **Rozjímaj** – sabat – deň odpočinku – je vždy „Pánov svätý deň“. Rozjímanie nad Božou láskou je hlavným zámerom našich sabatov. V židovskej aj kresťanskej histórii sabat obsahoval oslavu spolu s ostatnými veriacimi, kde sa tešili z Pánovej prítomnosti, čítali a študovali Písmo a trávili čas v tichu.

Deň odpočinku je dňom kedy sme pozvaní tešiť sa, byť s priateľmi, oddýchnuť si, prečítať si dobrú knihu. Len málokto z nás si dopraje „deň bez povinností“. Boh ti ho dáva – každý siedmy deň. Pozýva nás, aby sme sa v búrkach, ktoré prináša život, chytili Jeho lana. Pravidelná modlitba a deň odpočinku nás volajú, aby sme spomalili. Keď sme viac zaneprázdnení, ničime sami seba.

Pane, pomôž mi, aby som sa ťa držal ako lana uprostred búrok, ktorými denne prechádzam. Potrebujem ťa. Predstava, že sa každý deň zastavím raz, dvakrát alebo dokonca trikrát, ma teraz trochu presahuje, ale viem, že ťa potrebujem. Veď

ma. Nauč ma, ako ťa vnímať v modlitbe. Aj deň odpočinku si bude vyžadovať, aby som vo svojom živote spravil viaceré zmeny. Prosím Ťa, Pane, pomôž mi spraviť prvý krok. Pomôž mi, aby som Ti dokázal dôverovať vo všetkom, čo je nedokončené. Pomôž mi, aby som sa nesnažil riadiť svet namiesto Teba. Oslobod' ma, aby som dokázal svoj život zamerať na Teba. V mene Ježiš. Amen.

Videl som Život. Ešte žil.
A cez kríž hľadel z brala.
Stekali kvapky z Jeho žíl
a smrť už pri Ňom stála.

Videl som Život. Knihu kníh.
A od tej knihy kľúče.
A Boha, ktorý strácal dych,
keď platil cudzí účet.

Videl som Život. Na vlásku.
Tieň kvapky v Božej studni.
Videl som návod na lásku
o tretej popoludní.

Videl som Život. Smrť a tíš.
Z nich pije moja viera.
A teraz vidím, že Tvoj kríž
môj život podopiera.

Autor neznámy.